

JUNG KÁROLY VERSEI

EGYRE SZIKÁRABB

A fölütés, maga, még világos:
A névelő magányos cövek;
Aztán csak kötőszók, írásjelek
Várákznak, egy ókori város,

Ur talán vagy Uruk, a másik
Kínálja hirtelen a nevét,
Agyagtábláit, zsarnokait. Két
Világ hirdeti istene csodáit.

Egyre szikárabb alkonyat. A kék
Égalj most szürkére vált át,
S lennének talán már igék

Is, névszók is, váltott lovak;
S a mellőzhető etimológiát
Hátrahagyja a vágató fogat.

FAKULÓ EMLÉKEZET

Sámán, hegyezd meg ceruzáid;
A városra hull a hó, másik
Folyókon állnak már a malmok;
Arcképed bármely hivatalnok

Iktatja, holnapra befedi a hó,
Az idő szitáló pora, a fakó
Emlékezet. Ahány szó róla
Megmaradt, a táguló idióma,

Meg tologörccseiben az ének,
 Őrzi, valamint a túlélők kezének
 Melege is. Csak ez a fontos,

Az álló Nap, s Hold; csontos
 Dobod szavát értik még a vének,
 A többi, ha nem is, örül a zenének.

HA MAJD

Ha majd az együgyű asztalos
 Gyámolítja fölötted a kék eget,
 Veszi számba tetteid, méreget
 Ki számodra étket, hónapos

Szobád ajtaját bezárja rád,
 Elnyűtt köntösöd, szakadt ruhád
 Szegre akasztja; az ablak retesze
 Kattan: kárt magadban teszel-e,

Lesi. Hiába a négy évtized,
 Mindenki feledi, mint viszed
 Hátadon az iszonyú terhet.

Mondd, e világon ki nyerhet
 Föloldást? S ha van talán,
 Falat kenyeret a század asztalán?

VALAMINT A HANG

Az ágak, kinn, az ablak előtt
 Mind csupaszok. Ősz. Télbe hajló.
 Pőrén jár a szél, pőrén, akár a szó,
 Könnyen sebezhető. Akár a vers lőtt

Sebei az időben, újságok szerteszét,
 Képtelen puffadó hullák. Pedig
 Szárnyalnak meredeken, föl az emeletig;
 Akár a légitámadás, hullik a szemét.

A kályha egyhangú zenéje. Valamint
A hang, mely túlrezgi a bádoglepot,
Úgy muzsikál a bokrok közt odakinn

Egy karcsú disztichon. Így kerül
Gálya az ablakkeretbe. Léket kapott.
S a kitárt kéz jelképpé merevül.

DOMBÓ

Úgy kellene, tárgyilagos hangon,
Szenvtelenül leírni a három
Falat, hogy a mondat kopáron,
Meredek ívben, csak rohanjon

A veszte felé; egyetlen kiútra rés
Ne legyen már, oszlopfőn, s árva
Kövön, világfaként bezárva
Fonja be örökre az indaszövés;

Hisz minden barbár álom itt,
Európa határán, már csak avitt
Déliabáb reménye: a bibliai Jób —

Valamint a dombói csonka sátán,
Századok vétkeivel a hátán —
Sugallja: megőrülsz előbb-utóbb.

ZUHANÓ CSILLAGOK

Meddő harangszó. Távoli. Az élet
Esőfüggönye. Folyókanyar, bele-
Zuhanó csillagok. Mit kezdjen vele
A hűtlen, távoli örökös? Képet

Alkotva róla állandó, s örök
Hiányát, mindig azt, érzi csak;
Akár a seszínű, tengeri moszat,
Gyűrűző, ringó, áradó rőt körök-

Ként övezi a zagyva zeneszó;
Sokféle hangszer, téves haiku,
Síp, hosszú furugla, százlíkú

Kiagyalt fa- és rézfúvósok,
Cimbalmok, dorombok, meg sok
Szerszám: temetésén rázuduló.

HIDEG TEMETÉS

Oly szigorúan, következetesen,
Mint a halál, mint a gyilkos
Szerszám, mely a tervezett, biztos
Helyen, időben úgy öl: már sen-

Ki mást nem érint, legfeljebb az
Elkövetőjét; meg tán a papot,
Aki el nem temeti: hisz kapott
Jogával élve megveti; mert gaz-

Nak tartja. S gyávanak is. Sír-e
Majd valaki a hideg temetésen?
A hozzátartozók? Aligha. Híre

Az eseménynek pedig úgysem kel.
A vers: hullá. A költő, ki résen
Állt, visszaint: isten hírével.

LUIS DE CAMOES

A világsavargó, a félszemű költő,
A portugál, Balassi kortársa
Foglalkoztat. Hogy lehet: korbácsra
Sem méltatta a király, a koronás fő?

Hisz dobhártyáját, megmaradt szemét
Nyugodtan kiszúrhatta volna, számos
Hóhéri lelemény révén, ahogy szokásos.
Meggyötretni mégsem akarván, szemét

Közé dobadni csonka tagjait, hát
Mindezt mellőzte a király. Vélik: szép
Szóval — ebben is megelőzte korát —

Teherhajóra rakatta. S tálentomát —
A költő — ily módon menthette. A nép,
Méginkább a nők, őrizték addig a hazát.

AMI NINCS

Ami nincs: az az erdő.
Kivágtak utóbb minden fát.
Elvonul minden felhő,
Gazdátlanul, a tájon át.

Ami nincs: az a rét.
Halvány fémcsík a folyó.
Ketten, ha fogják egymás kezét:
Emlék már csak. Elfolyó.

Ami nincs: az a maga táj.
Szűk szobában matat a sötét.
S megnevezni azt is, ami fáj,
Keresve újra a *másik* kezét.

Ami maradt: a gyorsuló idő,
Valamint amott az út;
Akár a néma hírvivő,
Ki még látta a tanút.

(S végezetül a zuhanó kő,
Valamint a megkövült fák;
Akár a néma hírvivők,
Az időbe lengnek át.)